

22.000 Kč, které žalovaný požaduje jako zbytek palmárních účtů za práce konané v době do 1. ledna — přesněji řečeno do 21. ledna 1923, znějících úhrnem na 32.689 Kč 56 h. V této příčině je nesporno, že Antonín T. útraty do 21. ledna 1923 s ním zúčtované ve výši 22.000 Kč uznal. Tím je tato položka pro obě strany vyřízena a žalovaný nemá v tomto směru další povinnosti, než aby v účtu soudem jemu uloženém zařadil položku 22.000 Kč mezi výdaje. Druhou položku, o kterou tu jde, tvoří 14.917 Kč 38 h, které žalovaný přihlásil k úpadkovému řízení. O této položce zjistil však odvolací soud, že žalovaný ji nepřihlásil pouze za konané práce právnické, nýbrž také z důvodu půjček a konaných platů. Pokud dovolatel oproti tomu uvádí, že ve sporu vysvětlil a seznamem prací po 21. lednu 1923 konaných také doložil, že položka tato nečiní 14.917 Kč 39 h a že to je výhradně jen odměna za konané práce právnické v seznamu zevrubně uvedené a specifikované, nutno poukázati na to, že žalovaný sice před skončením ústního jednání předložil prvnímu soudu seznam prací po dni 1. ledna 1923 vykonaných, za něž pod položkami 1 až 10 účtuje celkem 8.829 Kč 44 h, že však k tomu podle spisů ve sporu žádného vysvětlení nepodal. Jsou tedy příslušné skutkové okolnosti, jež dovolatel teprve ve spise dovolacím uvedl, novotou, k níž dle § 504 c. ř. s. nelze přihlížeti. Zůstává tudíž ono zjištění soudu odvolacího nedotčeno a proto nelze žalovaného ani ve příčině 14.917 Kč 38 h zbaviti povinnosti, by je ve smyslu §u 1012 obč. zák. a § 19 adv. ř. řádně vyúčtoval a jednotlivé položky výdajů a příjmů, pokud možno, doklady opatřil. Pokud ovšem jde výhradně o odměnu za práce právnické, bude sice nutno, by žalovaný tyto práce určitě označil, stačí však, bude-li za ně účtovati odměnu třeba úhrnně, jak již odvolací soud naznačil.

Čís. 6454.

Od lhůty §u 256, druhý odstavec, ex. ř., jest odpočísti dobu, po níž byl povolen odklad exekuce.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1926, R I 954/26.)

Soud první stolice zamítl návrh vymáhajícího věřitele na pokračování v prodejovém řízení zabavených movitostí, ježto ode dne zabavení uplynul již více než rok (§ 256, druhý odstavec, ex. ř.). Rekursní soud návrhu vyhověl, odpočítav od doby, jež uplynula mezi zabavením a návrhem na pokračování v prodejovém řízení dobu, po kterou byl povolen odklad exekuce, následkem čehož pak jednorocní lhůta §u 256, druhý odstavec, ex. ř., nebyla dosud vyčerpána. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurentu nelze přisvědčiti, započítává-li dobu odkladu exekuce povoleného usnesením ze dne 2. dubna 1925 do lhůty k pokračování v prodejovém řízení pod následky zániku zástavního práva, stanovené v § 256

odst. 2 ex. ř. Okolnost, že k pokračování v exekuci, odložené oním usnesením, nebylo potřebí návrhu vymáhající věřitelky, ničeho nemění na tom, že nemohlo býti vymáhající věřitelkou po dobu trvání odkladu v prodejovém řízení pokračováno, a, ježto předpokladem zániku zástavního práva podle Šu 256 ex. ř. jest, že ve lhůtě v tomto Šu stanovené nejen v prodejovém řízení pokračováno nebylo, nýbrž ani pokračováno býti nemohlo, právem rekursní soud dobu trvání odkladu, tedy 72 dní z doby, která uplynula od výkonu zabavení do návrhu na pokračování v prodejovém řízení odpočítává. Stanovisko rekursního soudu, dle něhož tu není zániku práva zástavního podle Šu 256 ex. ř., jest správné, dovolací rekurs není opodstatněn a bylo se o něm usnésti, jak se stalo.

Čís. 6455.

Ku prominutí dluhu se vyžaduje, by bylo přijato dlužníkem. Dokud se tak nestalo, lze je jednostranně odvolati.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1926, Rv I 471/26.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném náhrady škody, ježto prý byla kousnuta psem žalovaného. Žalovaný namítl mimo jiné, že se žalobkyně náhradního nároku vzdala. O b a n í ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o níž tu jde, v d ů v o d e c h: Soud odvolací je toho názoru, že se žalobkyně nemůže domáhati náhrady, poněvadž se nároku právoplatně vzdala (§ 1444 obč. zák.). Vzdání se není vázáno formou a jest lhostejno, zda prohlášení stalo se v řízení trestním, či jinak. Je zjištěno, že žalobkyně v trestním řízení proti žalovanému prohlásila, že ani pro ten případ, že by žalovaný byl uznán vinným, soukromoprávních nároků nečiní a k trestnímu řízení se nepřipojuje. Žalobkyně v odvolacím spisu sama připouští, že tehdy neměla úmyslu domáhati se náhrady. Vzdání se práva je však neodvolatelné. Kdyby byla chtěla omeziti vzdání se pouze na řízení trestní, mohla pouze prohlásiti, že se k řízení trestnímu se svými soukromoprávními nároky nepřipojuje. Prohlásila-li však, že nečiní nároku ani v tom případě, kdyby žalovaný v cestě trestní byl odsouzen — a odsouzení takové by mělo pro spor civilní dalekosáhlé účinky (§ 268 c. ř. s.), nutno z toho dovoditi, že se vzdala svých náhradních nároků vůbec.

N e j v y š š í s o u d, nevyhověv dovolání z jiných důvodů, uvedl v otázce, o níž tu jde v

d ů v o d e c h:

V otázce, zda se žalobkyně právoplatně vzdala svého nároku proti žalovanému (§ 1444 obč. zák.), nesouhlasí dovolací soud s právním posouzením věci odvolacím soudem. Prominutí dluhu je smlouvou mezi věřitelem a dlužníkem, podle níž věřitel prohlašuje, že dlužník mu není povinen plniti. Takovou smlouvou zaniká závazek dlužníkův. K platnosti